

KALPOŠANA PILSĒTĀS GALA LAIKĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 18:1-28; 2. Moz. 2:23-25; Mat. 13:3-9, 18-23; Jāņa 15:12, 13; 2. Pēt. 3:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Rūpējieties par tās pilsētas labumu, uz kuriem es jūs aizvedu trimdā, un lūdziet Kungu par to, jo tās labums būs jūsu labums!” (Jer. 29:7).

Sriju eņģeļu vēsts aicina sludināt evaņģēliju “ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6). Tāpēc vēsts ir jāaiznes cilvēkiem, lai arī kur viņi dzīvotu. Un tāpēc, ka daudzi mūsdienās dzīvo pilsētās, mums ir jādodas uz pilsētām.

Patiesībā lielā vajadzība strādāt pilsētās pastiprinājās 2007. gadā, kad Savienotajās Valstīs statistikas eksperti paziņoja, ka pirmo reizi vēsturē lielākā daļa pasaules iedzīvotāju dzīvo metropoļu zonās. Šodien kalpošana pilsētām ir kļuvusi par centrālo jautājumu septītās dienas adventistu misijas stratēģijā.

Daudzās tautās adventistu misijas programmas ir paveikušas vairāk mazās pilsētiņās un lauku apgabalos ārpus metropoļu reģioniem. Aptaujas liecina, ka dažos lielos pilsētu apgabalos lielākā daļa iedzīvotāju nekad nav dzirdējusi par septītās dienas adventistu draudzi un tāpēc arī nezina neko par “triju eņģeļu vēstīm”.

Lai aizsniegtu pasauli, mums ir jāaizsniedz pilsētas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. septembrī.

Pilsētu būtība

Pilsētas apvieno daudzas un dažādas kultūras, etniskās grupas, valodas un reliģijas. Tradicionāli katrai grupai bija savs "kvartāls" jeb noteikta teritorija. Tagad arvien lielāks skaits dažādu cilvēku lielpilsētu reģionos dzīvo cits citam blakus. Šī multikulturālā realitāte rada riskus un sarežģītas situācijas, bet arī nodrošina lielas iespējas evaņģēlija sludināšanai. Ir lielāka iecietība pret jaunām idejām, lielāka labprātība ieklausīties jaunās reliģijās, nekā tas bieži ir tradicionālākās vidēs, kādas ir ārpus pilsētām. Pilsēta nodrošina piekļuvi daudziem cilvēkiem, kuri citādi nekad nenonāktu saskarē ar septītais dienas adventistu vēsti.

Izlasi Ap.d. 18:1-28, lai iepazītos ar kādu gadījumu, kad Pāvils nodevās draudžu veidošanai pilsētās. Ko mēs varam mācīties no tā, ko viņš šeit darīja?

Šajos lielpilsētu centros valdīja daudzu valodu, kultūru un etnisko grupu mozaīka, tieši tāpat kā mūsdienų metropolēs. Pāvils atrada specifiskus cilvēku tipus, ar kuriem viņš savienojās. Viņš atrada cilvēkus, kuri arī bija no jūdu ticības, kas bija Romas pilsoņi un nodarbojās ar telšu taisīšanu, ko arī viņš bija apguvis. Viņš izmantoja šīs prasmes, lai sevi nodrošinātu. Viņš dzīvoja kāda pāra mājās, kas paši bija kļuvuši ticīgie un evaņģēlisti. Viņš mācīja sinagogā, kamēr tika no tās izslēgts, un tad izveidoja mājas draudzi kāda ticīgā mājās. Viņš apmācīja un sagatavoja daudz jaunu ticīgo un, dodoties tālāk, varēja iecelt grupu vadītājus.

Ir skaidrs, ka Pāvils izprata pilsētas dažādo kultūru un ticību kontekstu, un viņam patika tajā strādāt (sk. arī 1. Kor. 9:20-23). Viņš zināja, kā pielāgot vidi, kurā viņš atradās, un viņš zināja, kā atklāt patiesību, lai vislabāk apmierinātu to cilvēku vajadzības, kurus viņš centās aizsniegt.

Kā mēs katrs atsevišķi un mūsu draudzes kopumā varam būt labāk sagatavoti atrasties sabiedrībā, lai to aizsniegtu? _____

Dzirdot vaidus

Kristum dodoties cauri Jeruzālemei, Kapernaumai un citām tā laika pilsētām, ap Viņu, Lielo Ārstu, pulcējās slimie, nespējīgie un trūcīgie. Viņa sirds bija pilna ciešanu pārņemtās cilvēces dēļ.

Pilsētā visa kā ir vairāk – vairāk cilvēku, vairāk ēku, vairāk satiksmes un vairāk problēmu. Tas raksturo patiesos draudzes izaicinājumus. Tie, kas līdzdala evaņģēliju, nevar vienkārši ignorēt smago ap viņiem esošās cilvēces vajadzību nastu un koncentrēties tikai uz vēsti, jo, to darot, viņi ceļ neslavu vēstij. Ja mūsu rīcība neparāda līdzjūtību, žēlastību un cerību, par ko mēs runājam, tad tas, ko mēs runājam, būs bezspēcīgs. Tas tiks uzskatīts par tikai vēl vienu no daudzām balsīm, kas cīnās par ļaužu masu ausīm.

Izlasi 2. Moz. 2:23-25, 6:5, Ps. 12:5, Rom. 8:22 un Īj. 24:12. Kāda vēsts ir atrodamā šajos pantos? _____

Mūsu pasaule ir sāpju pilna vieta. Tā vaid zem grēka un ciešanu smaguma. Nevienš no mums, lai arī kas mēs esam, nevar izbēgt no šīs realitātes.

Sāpes un ciešanas rada mums arī iespējas liecināt. Bet mums ir jābūt uzmanīgiem. Ja runa ir par to, kā draudzi uztver tie, kas nav draudzes locekļi, bet atrodas tai blakus, ir svarīgi saprast atšķirību starp pasākumiem sabiedrībai un dievkalpojumiem, kas apmierina vajadzības. Sabiedrības uztverē ir atšķirība starp draudzi, kas piegādā pārtiku ģimenēm vienu reizi gadā brīvdienās, un kādu īpašu adventistu draudzi lielā pilsētā.

Ko šī draudze dara? Tā satiekas kāda rajona centrā, kas darbojas katru dienu. Cilvēki var iet uz turieni katru rītu un paēst siltas brokastis! Un šī pat nav liela draudze. Tajā ir tikai septiņdesmit pieci locekļi, bet viņi ir pilnībā nodevušies tam, lai apmierinātu savu tuvāko vajadzības. Šis ir liels darbs, kas prasa ziedošanos un pienākuma apziņu palīdzēt tiem, kas ir grūtībās.

Iedomājies, kāda būtu ietekme uz mūsu sabiedrību, ja visa mūsu draudze darītu kaut ko, lai palīdzētu cietējiem – ietekme noteikti pieaugtu!

Sēšana un pļaušana pilsētās

Izlasi Mat. 13:3-9, 18-23. Lai gan šis ir pazīstams stāsts, kā mēs varam paņemt to, ko tas māca, lai labāk saprastu, kā kalpot un liecināt sabiedrībā, tai skaitā pilsētās? _____

Lai gan līdzībā ir lauku vide, tā patiesībā ir svarīgāka kalpošanai pilsētās, nevis mazās pilsētās un lauku rajonos, jo pilsētās ir lielāka "augšņu" dažādība. Tas izskaidro, kāpēc ir daudz lielāks izaicinājums vadīt evaņģelizācijas kampaņas pilsētās nekā laukos.

Dažādie augšņu stāvokļi rada dažādu veidu rezultātus, radot vajadzību iepazīt augsnes stāvokli pirms evaņģelizācijas aktivitāšu veidošanas. Ja pēc sabiedrības "augšņu" izpētes tava draudze atklāj, ka ir maz "labas augsnes" tās teritorijā, jums ir jāplāno, kā uzlabot šo augsni, padarot mīkstākas cietās takas, atbrīvojot no akmeņiem un izrauļot ērkšķus. Tas ir, lai evaņģelizācija būtu veiksmīga, draudzei ir jāstrādā pie augsnes sagatavošanas. Tas var lielā mērā ietekmēt evaņģelizācijas kampaņas efektivitāti.

Rakstos 1. Kor. 12, Rom. 12 un Ef. 4 ir mācīts par garīgajām dāvanām. Tur teikts, ka ir daudz dažādu dāvanu, bet tikai viena misija. Līdzība par augsnes stāvokli un sēklas sēšanu skaidri parāda vajadzību pēc daudzām un dažādām dāvanām, kas ir jāiesaista, aizsniedzot pilsētas. Elena Vaita rakstīja: "Ir jāieved pilsētās cilvēki ar dažādām dāvanām. Ir jāatrod jaunas metodes. Dieva ļaudīm ir jāatmostas tā laika vajadzībām, kurā viņi dzīvo." ("Evaņģelizācija" 70. lpp.) Pateicoties dievišķā redzējuma dāvanai, viņa saskatīja, kas ir vajadzīgs, lai kalpošana pilsētās būtu efektīva. Mūsdienās pat ir vēl svarīgāk, lai būtu plaša metožu un dāvanu dažādība, īstenojot plašu, daudzšķautņainu stratēģiju. Viena atsevišķa kampaņa vai viens liels projekts ilgtermiņā daudz nedos. Pilsētas masīvie apmēri un sarežģītā struktūra vienkārši apriņķā šādas programmas, un dažu nedēļu laikā no cerētas ietekmes vairs nekas nav palicis pāri. Daudz vairāk jāpaveic jau iepriekš.

Padomā par tiem, kam tu esi centies liecināt. Kāda veida augsne viņi bija? Ko tu vari darīt, lai palīdzētu labāk sagatavot augsni? _____

Padari to personīgu

Izlasi Jāņa 15:12, 13, Jēk. 1:27 un Gal. 6:2. Ko šie panti kopā pasaka mums tādu, kas ir ļoti nozīmīgs katram svarīgam misijas darbam? _____

Lielā pilsētu iedzīvotāju skaita dēļ ir viegli pazaudēt skatu no fakta, ka ticība ir personīga. Mērķis pilsētu vai jebkuru citu vietu aizsniegšanā ir tas, ka cilvēki atrod personīgas attiecības ar Kristu. Pētījumi ir parādījuši, ka daudzi cilvēki, kas ir pievienojušies septītās dienas adventistu draudzei, saka, ka viņi ir pievienojušies tāpēc, ka viņiem ir bijuši paziņas adventisti. Un bieži draudzības, īpaši misijas gadījumā, ir saistītas ar sava ego nomiršanu un labprātību strādāt citu labumam.

Zemes aršana, sēklas sēšana, augu kopšana līdz pļaujai un ražas uzglabāšana – tas viss strādā labāk, ja ir saistīts ar spēcīgām attiecībām. Mums ir jāmācās, kā draudzēties ar cilvēkiem, mums ir jāmācās, kā viņus uzklausīt, mums ir jāmācās, kā viņus mīlēt. Ja šie ir būtiski elementi misijā, cik daudz vairāk tad kalpošanā pilsētām, kurās cilvēki reizēm var justies pazuduši un nemīlēti milzu pūļa vidū?

Svarīgs mazo grupu kalpošanas elements pilsētās var būt "mājas draudzes", kā tas bija Jaunajā Derībā (Ap.d. 2:46), vai arī tās var būt vienkārši mazās grupas lielākā draudzē. Kur vien ir kāda piepilsēta vai pilsētas daļa, kurā nav savas draudzes, bet kur ir trīs vai vairāk septītās dienas adventistu, ir jāorganizē sava veida mazā grupa, un tai jāsāk darboties šajā kopienā. (Sk. E. Vaita "Liecības draudzei" 7. sēj., 21., 22. lpp.)

Šī pieeja ir būtiska kalpošanai pilsētās vairāku iemeslu dēļ. Viens no tiem ir sarežģītā kultūras, etniskā, valodu un sociāli ekonomisko grupu mozaika, kas ir jāaizsniedz simtiem kopienās un subkultūrās pat vidēji lielās pilsētās. Ja nebūs mazo grupu, kuru mērķis ir aizsniegt kādu no šiem segmentiem, Kristus misija netiks pabeigta.

Mazo grupu kalpošana ir nepieciešama arī tāpēc, ka pilsētā ticīgajiem ir grūti sekot Jēzum. Tur ir daudz ietekmju, kārdinājumu un kontaktu ar citām ticībām un ideoloģijām. Daži ticīgie vienkārši padodas spiedienam un aiziet no draudzes, kamēr citi attīsta cietu čaulu, lai aizsargātu savas jūtas un kļūtu nejutīgi pret cilvēkiem, kas ir ap viņiem un kam ir vajadzīga mīloša Jēzus atklāsmes.

Aizsniedzot pilsētas

Neviens nav teicis, ka cilvēku aizsniegšana un kalpošana ir viegla. Tā nav. Cilvēki ir krituši, sabojāti un pēc būtības nav garīgi. Kā Pāvils par sevi teica: "Mēs zinām, ka bauslība ir garīga, bet es esmu miesīgs, pārdots grēka verdzībā." (Rom. 7:14) Ja to saka Pāvils, kā ir ar tiem, kas nepazīst Kungu vai kam nav dzīvi pārveidojošu piedzīvojumu ar Jēzu?

Un, ja mūsu dabiskās kritušās dabas nav pietiekami sliktas, pilsētas ir vienmēr bijušas bēdīgi slavenas ar savu slikto ietekmi uz cilvēkiem. Ļaudis saskaras ar tik daudziem kārdinājumiem, ko dvēseļu ienaidnieks izmanto, lai viņus ievilinātu slazdā un saistītu ar grēku un pasauli. Tādējādi nav brīnums, ka pilsētu aizsniegšana nav vienkāršs uzdevums; tomēr tas ir jāveic, lai mēs būtu uzticīgi savam aicinājumam.

Ko šie panti mums atklāj par cilvēku aizsniegšanu?

2. Pēt. 3:9 _____

1. Tim. 2:4 _____

Saskaņā ar Dieva Vārdu Kristus nāve bija universāla: tā ietver visu cilvēci, sākot no Ādama un Ievas un beidzot ar mums. Tas, protams, ietver neskaitāmās masas, kas dzīvo pasaules lielajās pilsētās. Arī viņiem ir jādzird lieliskās patiesības, kas mums ir tik mīļas un dārgas.

"Vēsts, ko Dievs ir sūtījis pagātnē, nav mainījusies. Darbs pilsētās ir svarīgs šajā laikā. Kad pilsētas tiks aizsniegtas tā, kā Dievs to gribētu, rezultātā tiks iedarbināta tāda varena kustība, kādu mēs vēl neesam redzējuši." (E. Vaita "Medical Ministry" 304. lpp.)

Aicinājums aizsniegt pilsētas ir personīgs. Tas ir aicinājums uz dziļākiem piedzīvojumiem ar Kristu mūsu pašu dzīvē un aicinājums uz nopietnu aizlūgšanu, kā arī visaptverošu plānošanu un šo plānu ieviešanu dzīvē. Tas viss pilnībā balstās uz atmodu un reformāciju, jo to var paveikt tikai Svētā Gara spēkā.

Izlasi Rom. 10:14, 15. Kas šeit ir pateikts, kas principā attiecas uz mums visiem, kas saucam sevi par Kristus sekotājiem? Kā mēs visi varam būt vēl aktīvāki misijā un kalpošanā, neskatoties uz to, kur mēs dzīvojam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi grāmatu "Ministry to the Cities" (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2012). Tajā Elenas Vaitas mantojuma centrs apkopojis lielāko daļu E. Vaitas materiālu par kalpošanu pilsētās.

Kāds septītās dienas adventistu eksperts par kalpošanu pilsētās izpētīja periodikā E. Vaitas teikto par došanos ārā no pilsētām un par došanos uz pilsētām. 24 rakstos no 107 bija dota pamācība iziet no pilsētām vai veidot iestādes ārpus pilsētām. Bet 75 rakstos bija dotas īpašas pamācības pārceļties uz pilsētām, lai tās aizsniegtu. Pārējie 8 raksti bija neitrāli. Kāds draudzes vēsturnieks apkopojis E. Vaitas padomus par darbu pilsētās, parādot, ka attiecībā uz iestādēm viņa aizstāvēja darbu no misijas centriem ārpus pilsētām, bet, runājot par vietējās draudzes darbu, viņa bija par strādāšanu pilsētas iekšienē.

Kādi ir tavas draudzes plāni pilsētu aizsniegšanā? Cik tālu tava draudze atrodas no tuvākās lielās pilsētas? Nevienai draudzei nevajadzētu domāt, ka tā nevar aizsniegt pilsētas. Katrai adventistu draudzei ir kaut kas jā dara šī vissvarīgākā misijas mērķa īstenošanā. Ignorēt pilsētas un pievērsties tikai to reģionu aizsniegšanai, kas ir ārpus lielpilsētām, nav uzticība misijai, ko Jēzus mums ir devis.

"Kāpēc ģimenēm, kas zina šī laika patiesību, nepārcelties uz šīm pilsētām? [...] Būs draudzes locekļi, kas pārcelsies uz .. pilsētām .., ļaujot gaismai, ko Dievs viņiem ir devis, atspīdēt uz citiem." (E. Vaita "Advent Review and Sabbath Herald, 1891. gada 29. septembris)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Padomā par brīnišķīgo vēsti, kas mums ir dota. Padomā par cerību, kas mums ir, par labākas dzīves apsolījumu tagad un par lielo cerību uz mūžību. Kas ir tavi mīļākie panti, kas īpaši atklāj cerību, kas mums ir Jēzū? Kāpēc tie tev ir tik nozīmīgi? Līdzdali tos Bībeles izpētes grupā!

2. Mēģini iedomāties, kā ir tad, kad nav nekādas cerības, kad cilvēks domā, ka šī dzīve ar visām tās cīņām, grūtībām un sāpēm ir viss, pēc tās tu mirsti un vienkārši sapūsti kapā. Tas ir tas, kam daudzi tic, īpaši ļaužu masas pilsētās. Kā tad mēs varam iemācīties iegūt lielu mīlestību pret dvēselēm un labprātību aizsniegt tās, lai arī kur tās dzīvotu?